

Het Vlaamsche Leger.

Het kasteel van Kortrijk was in de macht der Franschen gebleven. Jean de Lens voerde er het bevel over. Gwijde van Namen ging de sterkte belegeren. Het kasteel stond bij de Leye en vlak tegen de stad. De Vlamingen bestookten het fel en de toestand der Franschen werd schier onhoudbaar.

Jean de Lens gelukte er in een bode naar Robrecht van Artois te zenden. Hulp was dringend noodig, zoo men het slot wilde behouden.

Maar ook de Klauwaarts hadden hunne spionnen. Deze berichtten de nadering van het Fransche leger. Willem van Gulik, die nog altijd het kasteel van Kassel omringde, trok naar Kortrijk af. En 't geheele leger der Vlamingen vereenigde zich in de Leyestad.

Brugge had het voorbeeld van opoffering gegeven. 7800 man, aangevoerd door de nieuwe schepenen, eenige edelen en 32 dekens waren bereid hun bloed voor de vrijheid te vergieten. Brugge kocht levensmiddelen, krijgsbenoodigheden, werktuigen, tenten, kleederen, paardevoer; thans weigerde niemand hooge schattingen te betalen.

Boeren en visschers van West-Vlaanderen, Zee-Vlaanderen en van de streek rond Kassel en Winoxbergen, ten getale van 7000 man stonden onder 't bevel van Willem van Gulik en van Pieter De Coninc, Hendrik van Lontzen, Diederik van Hondshoote, Sohier van Baelleghyn e. a. Heeren uit Oost-Vlaanderen, Filips van Axel, Banghelyn van Aardenburg, Irancon van Somerghem, Baudewyn van Poppenrode, Otto van Steenhuize en Robrecht van Leeuwergem, snelden met hunne strijders toe.

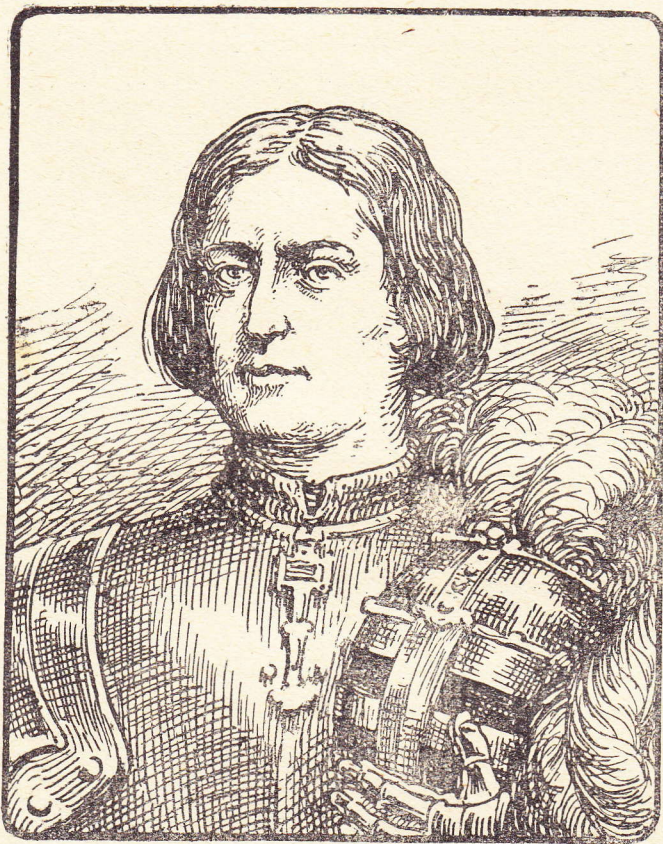
Deze edelen wilden hun volk steunen in de worsteling om de vrijheid.

Te Gent heerschten nog de Leliaarts, zooals we vertelden.

— De Klauwaarts belegeren het kasteel van Kortrijk!... galmde het door de stad van Leye en Schelde.

Het volk liep te samen en wilde Gent verlaten, om de broederen ginds te helpen. Maar de Leliaarts hielden de poorten gesloten. Het oproer werd in bloed gesmoord.

Een edele Klauwaart zon op een middel om de Leliaarts te verschalken. Hij hijgde van verlangen zich te scharen nevens de edelen, die den

JAN BORLUUT.

graaf getrouw waren gebleven. Dien fieren Gentenaar hebben we reeds ontmoet. Hij zat aan het lijkmaal na Maerlants begrafenis : Jan Borluut ! Iedere Vlaamsche jongen moet zijn naam kennen.

Het volk binnen Gent verkeerde in diepe ellende. De boeren uit 't omliggende waren te Kortrijk. Geen levensmiddelen kwamen dus in de stad ; natuurlijk hadden de lagere standen het meest te verduren.

Jan Borluut kende slechts één redmiddel. Het volk moest vrij worden ! En daarom naar Kortrijk ! Met 700 getrouwen geraakte de held in 't geheim buiten de stede. Onder luid gejubel werden de Gentenaars door hunne broederen ontvangen.

Ook te Iperen hadden de Leliaarts 't roer in handen ; maar ze moesten sturen gelijk de burgers het eischten. Het volk wilde naar Kortrijk ! 1200 voetknechten en boogschutters vertrokken uit Iperen om 't Vlaamsche leger te versterken.

Jan van Renesse, een der dapperste en behendigste krijgsoversten van zijn tijd, kwam met Zeeuwsche heeren het klein getal edelen vergrooten. Kortom ongeveer 25.000 man stonden gereed Vlaanderen te verdedigen.

Vijf en twintig duizend Vlamingen tegen zestig duizend Franschen !

Wevers, volders, visschers, smeden, timmerlieden, metsers, molenaars, kaarsgieters, wevers, beenhouwers, huidevetters, houtwerkers, zagers, groentekweekers, handschoenwerkers, tegeldekkers e.a., ambachtslieden dus, slechts beschermd door een lederen kolder, met stalen schubben en een ijzeren hoed ; gewapend met hand- en voetbogen, lanssen, bijlen, speren of met eene « gepinde staaf » den vreeselijken goedendag, dat was 't hoofdbestanddeel van ons leger.

De Fransche bevelhebber gebod over behendige, geharnaste ridders, voor wie de wapenhandel dagelijksch werk was, over eene welingerichte ruitery, over geoefende voetknechten.

En nogmaals herhalen wij het : 25.000 tegen 60.000.

Maar de Klauwaarts streden voor hunne vrijheid, voor hun goed recht, voor hunne vrouwen en kinderen. Zij wilden hun geboortegrond verdedigen, hun erve, hun huis...

Zij wilden overwinnen of sterven...

A. HANS

GROENINGHE

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS

TWEEDE DRUK

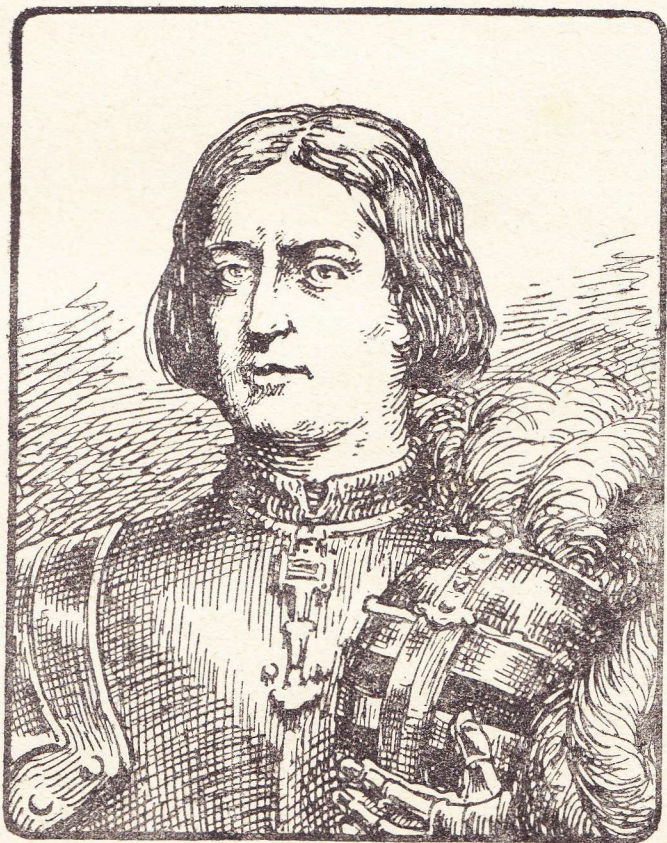
*« Gij zult uw vaderland beminnen,
en zijn taal en zijn roem, »*

(H. CONSCIENCE.)

L. OPDEBEEK, -- UITGEVER -- ANTWERPEN

— Neen, ik vrees den dood niet... er zullen offers vallen... maar Flip, moest gij mij overleven, zult ge dan mijne Aleida vertroosten?

— Ge twijfelt toch niet aan mijne vriendschap? Doch kom, geen muizenissen! De Franschen zijn om muilperen gekomen... en deze liggen al gereed. Wij kunnen niet verliezen... want we strijden voor ons recht. Nog eenige dagen en de Brugsche vrouwen en meisjes

JAN BORLUUT.

halen ons met gejuich, gezang en klockgelui in! Maar, hoor eens, Arnold... 't is nog te vroeg, om te gaan slapen, willen we eens eene wandeling doen langs den Pottelberg? Mogelijk kunnen we bespiegelswerk verrichten. Gasten als wij zijn nog te jong, om den luiaard uit te hangen. Gaat ge mee?

Breydel's neef stemde toe en de stoutmoedige jongelingen verlieten het kamp. Ze waagden zich ver en hoorden gerucht in de legerplaats hunner vijanden. Plotseling zagen ze een man langs den